

Sygn. akt IV CSK 67/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. R. (poprzednio W.)
przeciwko W. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 760/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana W. W. uzasadniła wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, którym oddalono jej apelację tym, że w sprawie występują zagadnienia prawne, przedstawione w formie pytań, których rozstrzygnięcie „pozwoli ustalić”, jaki stosunek prawny łączył strony sporu.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia przynajmniej jednej z wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności, przy uwzględnieniu wymaganego uzasadnienia, stanowią podstawy przyjęcia skargi.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie wywodu prawnego na tle konkretnych przepisów, przekonanie w drodze argumentacji prawnej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu oraz wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie. Niezależnie od nadającego się do uogólnienia precedensowego charakteru kwestii prawnej wymagającej rozstrzygnięcia i związanej z realizacją interesu publicznego, stanowiącą istotę skargi kasacyjnej, zagadnienie musi pozostawać w ścisłym związku z danym sporem i mieścić się w ramach ewentualnego rozpoznania skargi, przy uwzględnieniu granic kognicji Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Kwestia przedstawiana do rozstrzygnięcia nie może być oparta na własnej wersji stanu faktycznego lub na założeniach i ocenach skarżącego, niemających oparcia w faktycznej i prawnej podstawie wyroku. Takiego błędu nie uniknęła skarżąca, formułując pytania na kanwie własnych założeń, które są oderwane od wiążącej podstawy faktycznej. Za fasadą przedstawionych „zagadnień” kryje się zamiar poddania kontroli Sądu Najwyższego prawidłowości przyjętej przez Sąd podstawy prawnej rozstrzygnięcia, a pytania zostały sformułowane w oparciu o własną wersję stanu faktycznego istotnego dla oceny stosunku prawnego

łączącego strony. Co więcej, pytania te dotyczą rodzaju umowy, na którą skarżąca wcześniej nie powoływała się, nawet w apelacji, a w skardze kasacyjnej brak zarzutu procesowego dotyczącego nierozważenia przez Sąd z urzędu takiej podstawy materialnoprawnej orzekania.

Uwagi skarżącego uszło, że rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym nie jest odpowiadanie na wątpliwości stron i weryfikowanie prawomocnych orzeczeń sądowych. Postawienie pytań, bez wykazania kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych oraz tak poważnego i uniwersalnego ich charakteru, że wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, nie przekonuje o wystąpieniu zagadnienia prawnego stanowiącego przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz strony przeciwnej nie orzekano wobec tego, że wniosek o ich zasądzenie został powiązany jedynie z wnioskiem o oddalenie skargi.